

Arrest

nr. 349 078 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 31 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 24 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 12 maart 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan

haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 11 maart 2027 (AD, documenten, stuk 1 en landeninformatie, stuk 1 en 2).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit deze landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepubliek

Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij kampt met ernstige psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Er wordt haar aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of er fysieke of mentale problemen zijn waarmee rekening gehouden moet worden, waarop verzoekende partij ontkennend antwoordt (NPO, p. 2). Zij legt ook geen enkel document voor waaruit medische of psychologische problemen kunnen blijken.

In het verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat er geen onderzoek gevoerd werd door verwerende partij naar haar psychologische kwetsbaarheid. Zij stelt dat zij hierover niet nadrukkelijk bevraagd werd hoewel er signalen waren tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoekende partij met psychologische problemen zou kampen. Zij komt echter niet verder dan dit op algemene wijze te stellen zonder hieraan een concrete invulling te geven. Zij brengt geen concrete elementen aan waarmee rekening gehouden had moeten worden en die invloed zouden gehad kunnen hebben op de beoordeling van haar verzoek. Ook uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat er sprake geweest zou zijn van verbale of non-verbale signalen van psychologische problemen, waarmee onterecht geen rekening werd gehouden door de verwerende partij. Noch door verzoekende partij, noch door haar advocaat werden hieromtrent opmerkingen gegeven (NPO, p. 16). Het loutere feit dat er signalen geweest zouden zijn van stress en concentratieproblemen, volstaat niet om te stellen dat verzoekende partij met psychologische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij spreekt in het verzoekschrift plots over PTSS en depressie, maar toont op geen enkele wijze concreet aan dat zij hier effectief mee te maken heeft. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij actueel in België werkt in de aardbeienteelt (NPO, p. 5), zodat de voorgehouden psychologische problemen haar niet verhinderen om te werken. Zij wijst in het verzoekschrift verder nog op het feit dat zij een Palestijnse vluchteling is en de huidige situatie in de Gazastrook.

Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland of dat deze situatie als dusdanig belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond.

Ook met het bij het aanvullende nota gevoegde bericht van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, toont verzoekende partij niet aan dat zij actueel gebukt gaat onder dermate ernstige psychologische problemen dat zij hierdoor niet langer haar rechten als statushouder in Griekenland kan doen gelden. Deze informatie heeft geen betrekking op de concrete persoonlijke situatie van verzoekende partij zoals deze ook wat betreft haar kwetsbaarheid concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld.

Verder verwijst verzoekende partij in het verzoekschrift ook uitgebreid naar een model opgemaakt door Caritas ter inschatting van de kwetsbaarheid van een individuele vluchteling. Verzoekende partij toont echter met deze opsomming en het feit dat zij deze en andere elementen in een model giet waaruit zou moeten blijken dat zij veel lasten te dragen heeft, niet concreet aan wat voor haar persoonlijk de gevolgen zijn voor haar zelfstandig functioneren. Met dit betoog toont verzoekende partij niet concreet aan dat zij actueel kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren ernstig ondermijnen. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang van haar psychologische of medische problemen zou zijn en de impact ervan op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoekende partij nood heeft aan een behandeling die in Griekenland niet voorhanden zou zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de ADET van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 11 maart 2027 (AD, documenten, stuk 1 en landeninformatie, stuk 1 en 2). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij haar originele Griekse verblijfsvergunning voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud en dus nog steeds over haar originele ADET beschikt. Zij kan in het verzoekschrift bijgevolg niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden die er zouden bestaan bij het aanvragen of vernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning. Hetzelfde geldt voor de verwijzing in haar aanvullende nota naar nieuwe Griekse wetgeving van september 2025 waaruit zou blijken dat personen zonder legale status in Griekenland met harde hand zullen worden aangepakt en haar vrees om hier ook slachtoffer van te worden bij gebrek aan een geldige ADET. Verzoekende partij is erkend als vluchteling in Griekenland. Er is geen enkele indicatie dat haar vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten zou zijn ingetrokken of beëindigd en zij is nog steeds in het bezit van haar originele Griekse verblijfsvergunning. Uit niets kan blijken dat verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland en er bovendien over een geldige verblijfsvergunning beschikt, onder het toepassingsgebied zou vallen van nieuwe Griekse wetgeving die betrekking heeft op personen zonder legale status.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen onvoldoende blijken uit de verklaringen en gedraging van verzoekende partij.

Zo blijkt vooreerst dat zij slechts enkele maanden na het verkrijgen van haar Griekse documenten, doorgereisd is naar België (NPO, p. 9 en 15). Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij eerder beperkte stappen ondernomen heeft om een leven als statushouder uit te bouwen in Griekenland en de nodige stappen te ondernemen om ten volle gebruik te maken van de rechten en voordelen die verbonden zijn aan de aan haar verleende internationale bescherming (NPO, p. 14).

Wat toegang tot de arbeidsmarkt betreft, verklaart verzoekende partij dat zij in Griekenland slechts enkele dagen in het zwart werkte in de bouw voor 20 euro per dag, dat zij bij winkels in Athene informeerde, maar dat die haar niet wilden tewerkstellen en dat er verder geen legaal werk beschikbaar was (NPO, p. 10-12).

Van een statushouder die ertoe in staat is kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij voldoende inspanningen levert om toegang tot de reguliere arbeidsmarkt te krijgen om zo in zijn levensonderhoud te voorzien en daartoe de documenten te bekomen die nodig zijn volgens de wetgeving van de lidstaat die hem internationale bescherming verleende, in casu een AFM en AMKA. Uit de algemene informatie blijkt dat in Griekenland personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij diende haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland in op 12 december 2023 en dus na 31 december 2020 en bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Griekenland over een AFM beschikte en zij legt hier ook een kopie van neer (AD, documenten, stuk 3 en NPO, p. 4). Verzoekende partij verklaarde daarentegen niet over een AMKA te beschikken omdat zij geen Grieks sprak en niet in de mogelijkheid was om deze te bekomen (NPO, p. 10). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat na erkenning als vluchteling, statushouders de omzetting van hun voorlopige sociale zekerheidsnummer (PAAYPA om te zetten in een sociale zekerheidsnummer (AMKA) en dat een AMKA vereist is om toegang te krijgen onder meer tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp is (Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland, Verslag feitenonderzoek naar de situatie van statushouders in Griekenland, 3 september 2024, p. 20). In de landeninformatie wordt geen melding gemaakt van specifieke problemen bij het aanvragen van de omzetting van de PAAYPA naar de AMKA. Dat zij geen AMKA kon bekomen omdat zij geen Grieks sprak is een loutere bewering van verzoekende partij. Zij toont niet aan dat het haar onmogelijk werd gemaakt om een AMKA te bekomen en zij toont evenmin aan dat zij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om een AMKA te bekomen. Waar zij verklaart langsgesgaan te zijn bij verschillende werkkantoren om legaal werk te zoeken, maar dat er niet was en zij nooit iets gevonden heeft (NPO, p. 12-13), dient te worden vastgesteld dat zij zonder AMKA niet legaal kon werken en dat zijn niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk zou geweest zijn om haar AMKA te bekomen en desgevallend te activeren na een werkaanbieding. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf nooit een beroep deed op overheidsinstanties in haar zoektocht naar werk nu zij hierover gevraagd enkel stelt dat haar vriend 'overal naartoe belde', maar dat ze niets vonden (NPO, p. 13).

Wat betreft haar zoektocht naar huisvesting in Griekenland dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij de eerste twee maanden nadat zij het opvangcentrum verlaten had, erin slaagde om in een huurhuis te verblijven voor 150 euro per maand. Daarna belandde zij volgens haar verklaringen op straat en slaagde zij er niet in om een andere verblijfplaats te vinden (NPO, p. 10-11). Zij verklaart dat zij hulp ging vragen aan mensen die hulp verleenden aan migranten, maar die konden haar enkel maaltijden geven. Zij weet niet van welke organisatie deze mensen waren. Zij verklaart verder gezocht te hebben naar organisaties of overheidsinstanties die haar konden helpen bij haar zoektocht, maar deze zoektocht leverde niets op (NPO, p. 11-12).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel statushouders kampen met moeilijkheden om betaalbare huisvesting te vinden maar ook dat ook Griekse onderdanen met deze problematiek geconfronteerd worden. Uit de landeninformatie blijkt ook dat een aantal organisaties in Griekenland bijstand verlenen aan statushouders onder meer bij het vinden van huisvesting maar dat deze organisaties recente meer en meer kampen met een gebrek aan capaciteit en middelen. Dat verzoekende partij in die periode geen enkele organisatie zou gevonden hebben in Athene, waar zij tot november 2024 verbleef na haar erkenning als vluchteling, die haar daarbij kon helpen, is weinig aannemelijk. Zij toont dan ook niet aan dat zij alle van haar te verwachten stappen ondernomen heeft om haar toegang tot onderdak te faciliteren.

Verzoekende partij beroept zich ook op de taalbarrière als reden waarom zij niet kan terugkeren naar Griekenland. Zij stelt dat zij geen taallessen kon nemen omdat zij deze zelf diende te betalen (NPO, p. 11). Verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Uit de landeninformatie blijkt immers dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratieprogramma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere IOM) en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 42-44), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, Country Report Greece. Update 2024, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Bovendien doet het niet machtig zijn van de Griekse taal, niets af aan de mogelijkheid om werk te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, zoals de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt.

Waar verzoekende partij ten slotte aankaart dat zij in Griekenland geen toegang had tot de gezondheidszorg – zij geraakte verwond in Griekenland, kon soms niet goed staan en had hoge koorts – omdat zij geen mutualiteit had, dient herhaald te worden dat verzoekende partij geen stappen ondernomen heeft om haar AMKA in orde te brengen. Bovendien betekent het loutere feit dat zij zelf heeft moeten betalen voor haar doktersbezoek, niet dat zij geen toegang had tot medische gezondheidszorg. Verder heeft zij geen andere stappen ondernomen om medische zorgen te verkrijgen (NPO, p. 14). Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij geen documenten voorlegt waaruit ernstige medische of psychologische problemen zouden kunnen blijken en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij er niet in zou slagen haar AMKA te bekomen in geval van terugkeer. Uit de landeninformatie blijkt verder dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet geheel verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar deze is beperkt tot enkel spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p. 49-51) en dat psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt is, met name wat medicatie betreft. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en indien zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische zorg, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker redelijkerwijze geacht kan worden voldoende zelfredzaam te zijn om zich staande te houden in Griekenland als statushouder met een ADET en AFM die nog geldig zijn tot 11 maart 2027. Zij slaagde er in Griekenland in om een advocaat onder de naam te nemen om haar Griekse documenten in orde te brengen (NPO, p. 9). Verder kon zij ook sociale contacten leggen via dewelke zij een huurhuis kon huren en had zij een vriend die Engels spreekt die haar bijstond in haar zoektocht naar werk (NPO, p. 13). Het loutere feit dat verzoekende partij in Griekenland niet over een familiaal netwerk beschikt en vreest daardoor in isolement terecht te komen, volstaat niet om aan te tonen dat zij zich daar niet staande zal kunnen houden. In België heeft verzoekende partij enkele familieleden. Een terugkeer naar Griekenland betekent echter niet dat zij geen contact meer met hen kan onderhouden (NPO, p. 6).

Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 doet zij geen afbreuk aan haar individuele omstandigheden, met name dat zij slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft doorgebracht en dat kan aangenomen worden dat haar een AFM werd toegekend. Zij toont verder niet aan dat zij in de onmogelijkheid was om een AMKA te bekomen, zij heeft hier echter geen stappen toe ondernomen. Zij verkeerde bijgevolg niet in de onmogelijkheid om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland en toegang te krijgen tot gezondheidszorg. De loutere verwijzing naar deze informatie inzake de vereiste van een AMA doet als dusdanig evenmin afbreuk aan de vaststellingen inzake de individuele omstandigheden van verzoekende partij, waaronder haar nog tot 11 maart 2027 geldige ADET en AFM en de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 11 maart 2027 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, waaronder het bekomen van een AMKA en een AMA bij een eerste tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent

conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verzoekende partij maakt in het verzoekschrift gewag van racisme in haar zoektocht naar werk. Echter kan hieruit niet blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in Griekenland het slachtoffer is geworden van een diefstal door onbekenden (NPO, p. 4 en 15), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aan dat zij probeerde een klacht neer te leggen bij de politie hiervan, maar dat zij hierin niet slaagde omdat de politie weigerde haar te helpen. Zij ging meerdere keren langs op het kantoor, maar zij moest zelf iemand voorzien die Grieks sprak om met hen te kunnen communiceren en daar had zij geen geld voor (NPO, p. 15). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift dat deze feiten geminimaliseerd worden in de bestreden beslissing en dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij het gedrag van de politie zou aanklagen bij de ombudsman aangezien zij nieuw is in Griekenland en de taal niet spreekt, toont verzoekende partij niet aan dat zij als gevolg hiervan in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen, noch dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer naar Griekenland.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota nog naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij een brief van 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het CGVS. In de mate dat hierin gesteld wordt dat de informatie in de "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants" van 25 juli 2025 niet (langer) correct is en dat hierdoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming, stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in de aanvullende nota van 19 februari 2026 van de commissaris-generaal verwezen wordt naar dit rapport en dit ook niet voorligt.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft in gebreke dit te doen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Waar verzoekende partij in de aanvullende nota stelt dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient erop gewezen dat zij niet aantoont dat ze niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de internationale bescherming die ze er verkreeg niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet

aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

9. Verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat er op 11 mei 2026 reeds een aanvullende nota neergelegd werd met onder meer een psychologisch attest. Daarnaast bevat de aanvullende nota ook het nieuwe rapport van

RSA van april 2026. Dit is interessant voor de beoordeling van de situatie van de terugkeerders en de barrières die zij ondervinden, wat het specifieke geval van verzoeker betreft. In de aanvullende nota wordt ook de brief van tien Griekse NGO's besproken, die een noodkreet bevat van organisaties die noodgedwongen hun activiteiten moeten inkrimpen of de deuren moeten sluiten. Dit zijn organisaties die broodnodig zijn, maar zij sluiten de deuren dus het wordt zoeken naar een speld in een hooiberg. Verzoeker heeft op 11 maart 2024 zijn ADET verkregen dus de termijn van minder dan twee jaar sinds de erkenning als vluchteling als voorwaarde om in aanmerking te komen voor ondersteuning door Helios is verstreken waardoor hij hierop geen beroep zal kunnen doen bij een terugkeer. Vervolgens gaat de advocaat van verzoeker in op het psychologisch attest en stelt dat hieruit blijkt dat hij wel met psychologische problemen kampt die een bijzondere kwetsbaarheid uitmaken. Verzoeker kampt met stress, zelfmoordgedachten, verlies van plezier, PTSD en een ernstige depressie. Hij gaat elke maand naar de psycholoog en dient op regelmatige basis te gaan. Dit is niet mogelijk bij een terugkeer naar Griekenland want hij beschikt niet over een AMKA. Hij heeft namelijk geen medicatie of spoedeisende hulp nodig, maar iemand om mee te praten en zijn hart te luchten. Verzoeker kan niet op zijn eigen middelen teren om in Griekenland een behandeling te volgen. Hij heeft in Griekenland geen netwerk. Hij heeft in België gewerkt in de aardbeienteelt maar hij moet zijn geld aan zijn familie geven in Gaza. Zij zijn een vissersfamilie, maar de territoriale wateren worden beheerd door Israël waardoor zij hun job niet langer kunnen uitoefenen. Verzoeker kreeg kleine bedragen van zijn zus in Duitsland, maar dit volstaat niet om te stellen dat zij hem nu zou kunnen blijven steunen en betalen voor zijn behandelingen in Griekenland. Verzoeker heeft ook een werkongeval gehad in België, maar daarover laat de advocaat hem zelf nog iets zeggen, bijvoorbeeld of dit impact heeft op zijn zelfstandig functioneren. De advocaat van verzoeker vreest voor een situatie van dakloosheid en deprivatie. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dankbaar te zijn voor de tijd die de Raad maakt om naar hem te luisteren. Hij heeft een zeer slecht leven gehad in Gaza vanwege de oorlogen. Hij kon daar niets aan zijn toekomst doen. Hij had een huis gebouwd, maar dit is gebombardeerd. Hij heeft in Gaza ook 35 dagen in de gevangenis gezeten nadat hij gearresteerd werd. Na zijn vertrek uit Gaza is hij in Griekenland aangekomen en daar heeft hij 6 maanden in een gesloten centrum gezeten en in moeilijke omstandigheden geleefd. Bij zijn aankomst in Samos werd hij mishandeld door huurlingen van de kustwacht. Hij is daarna naar Athene gegaan en daar werd hij opnieuw mishandeld door de politie. Hij heeft dagen op straat geleefd zonder eten en drinken en hij heeft nog steeds littekens van de mishandeling. 's Avonds is hij ook slachtoffer geworden van een aanval door gemaskerde mannen die hem mishandelden en zijn telefoon en portefeuille afpakten. Ook hier heeft hij nog steeds littekens van want ze sloegen hem op zijn hoofd. Verzoeker heeft alle vertrouwen in de beslissing van de Raad en hij hoopt dat zijn dossier met genade en menselijkheid bekeken wordt. Hij is de enige die steun kan geven aan zijn familie. Dit is inclusief zijn broers en zussen die ook gezinnen hebben. In Griekenland kon hij niet werken en hen niet steunen en daarom is hij veel van hen verloren. Verzoeker hoopt dat hij een kans krijgt om zijn familie opnieuw te steunen. Hij verklaart ondertussen genezen te zijn van het werkongeval. Hij was gevallen op zijn schouder en zijn been en had toen last van beiden. Hij werkt nog steeds bij hetzelfde bedrijf. Hij is bezig met de taal te leren. Volgende maand begint verzoeker aan een nieuwe integratiecursus. Verzoeker wenst nog te benadrukken dat hij alle wetten en regels in België zal respecteren. Hij bedankt de Raad nogmaals dat hij geluisterd heeft".

5.1. Algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

Beide partijen leggen verschillende rapporten voor van gespecialiseerde instellingen of organisaties die de actuele situatie van statushouders in Griekenland onderzoeken, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde rechten en voordelen waarop zij als statushouders aanspraak maken (onder meer m.b.t. werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekke informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit het geheel van de informatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te doen gelden, zoals deze voortvloeien uit artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU en die hen toegang verschaffen tot basisvoorzieningen, zoals toegang tot werk, huisvesting, gezondheidszorg, en sociale voorzieningen.

Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM, al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale voorzieningen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Het al dan niet hebben van een geldige ADET is immers een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee

hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd. Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland ernstig en moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de behandelingsduur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De voormelde landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat, wat deze individuele omstandigheden verder betreft, de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADT is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit

voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld, alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.2. De vaststelling dat verzoeker als statushouder voor zijn vertrek uit Griekenland zich niet in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond, sluit niet uit dat er actueel een ernstig risico daartoe aannemelijk wordt gemaakt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt immers dat de beoordeling of de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het al dan niet hebben van een geldige ADET, AFM en AMKA is een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken van één van deze documenten dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Hierboven werd reeds vastgesteld dat wat de individuele omstandigheden van een statushouder in Griekenland betreft de recente wetwijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken en dat ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs lijken te verhinderen.

5.3. Vooreerst dient nagegaan te worden of verzoeker al dan niet specifieke elementen aanbrengt waaruit voor hem een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”. In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “*3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn*”.

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “*zoals*” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “*(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht. Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in haar hoofde een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ongeacht enige persoonlijke doelbewuste keuze, moet rekening moet worden gehouden met elementen die niet worden betwist en moet in het kader van een toekomstgerichte beoordeling worden nagegaan of

verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat bij verzoeker geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud geen concrete elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij kampt met ernstige psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden en dat zij ook geen enkel document voorligt waaruit medische of psychologische problemen kunnen blijken.

De advocaat van verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat verzoekende partij met psychologische problemen kampt die wel degelijk een bijzondere kwetsbaarheid uitmaken en verwijst naar het psychologisch attest van psychologe A.S. van 7 mei 2026 dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat verzoekende partij sinds december 2025 regelmatig consultaties had bij deze psychologe, dat verzoekende partij melding maakt van insomnia en nachtmerries, een staat van belangrijke stress en verlies van plezier, de aanwezigheid van zelfmoordgedachten en verlangens en dat het verlies van verschillende naasten in de context van de oorlog een belangrijke impact heeft op zijn mentale gezondheid. In het attest wordt gesteld dat verzoekende partij een ernstige depressie lijkt te hebben zoals is vastgesteld via de Beck Inventaris en dat verzoekende partij een significante score op de PCL-5 lijst haalt wat wijst op de aanwezigheid van symptomen die overeenkomen met PTSS. Een regelmatige psychologische opvolging wordt aangeraden.

In tegenstelling tot wat werd vastgesteld op het ogenblik van de beschikking van de Raad ligt thans wel een recent objectief stuk voor waaruit blijkt dat verzoekende partij tussen december en mei 2026 in behandeling is geweest bij een psychologe, dat bij verzoekende partij een score op de PCL-5 schaal werd vastgesteld die wijst op de symptomen die overeenkomen met PTSS en dat verzoekende partij bij haar psychologe melding maakte van zelfmoordgedachten en zelfmoordverlangens. Er zijn bijgevolg minstens ernstige indicaties dat verzoekende partij met ernstige psychologische problemen kampt. Ook al bevat het attest geen analyse van de impact van deze problemen op het zelfstandig functioneren van verzoekende partij kan *in casu* geen abstractie worden gemaakt van de aard en ernst van de psychologische problemen waarmee verzoekende partij volgens het attest kampt.

In tegenstelling tot wat werd vastgesteld op het ogenblik van de beschikking van de Raad ligt thans wel een objectief stuk voor waaruit blijkt dat verzoekende partij vanaf december 2025 in behandeling is bij een psychologe, dat bij verzoekende partij een score op de PCL-5 schaal werd vastgesteld die wijst op de symptomen die overeenkomen met PTSS en dat verzoekende partij bij haar psychologe melding maakte van zelfmoordgedachten en zelfmoordverlangens. Hieruit blijkt minstens dat er indicaties zijn dat verzoekende partij met ernstige psychologische problemen kampt. Ook al bevat het attest geen analyse van de impact van deze problemen op het zelfstandig functioneren van verzoekende partij kan *in casu* geen abstractie worden gemaakt van de aard en ernst van de psychologische problemen waarmee verzoekende partij volgens het attest kampt.

Er kan, gelet op het voorgaande, in de huidige stand van zaken niet langer uitgesloten worden dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat verzoekende partij verklaarde niet over een AMKA te beschikken omdat zijn geen Grieks sprak en niet in de mogelijkheid verkeerde om deze te bekomen.

Het bezit van een AMKA is een noodzakelijke voorwaarde voor toegang tot de arbeidsmarkt, tot gezondheidszorg, tot de sociale voorzieningen en voor registratie bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening.

Sinds de AMKA-verordening van 23 december 2023 is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP (dienstencentrum voor burgers) of e-EFKA (nationaal fond voor sociale zekerheid). Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en

sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf word in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 5 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening). Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie,... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (een *“employment hiring certificate from an employer”* in de Engelse vertaling van de reeds geciteerde AMKA-verordening; in het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van september 2024 worden ook de termen *“intentieverklaring van een werkgever”* en *“werkgeversverklaring”* gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is *geupload* in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie.

Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden.

De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI *geupload* arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet legaal werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267). Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 12 december 2023 zodat het legaal verblijf van verzoekende partij in Griekenland sindsdien onderbroken is en niet kan uitgesloten worden dat, zelfs in de hypothese dat hij een AMKA-nummer kreeg en erin zou geslaagd zijn dit te activeren tijdens zijn verblijf in Griekenland, dit ondertussen gedeactiveerd is.

Uit het rapport RSA, *“Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, april 2025 blijkt onder meer ook dat belemmeringen voor de toegang tot een AMKA directe gevolgen hebben voor de toegang van begunstigen van internationale bescherming tot gezondheidszorg in Griekenland, aangezien zij hierdoor worden uitgesloten van essentiële behandelingen die niet als spoedeisende gezondheidszorg worden beschouwd (RSA, *“Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, april 2025, p. 35). De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders met een AMKA-nummer, die evenwel nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en dus hun AMKA niet kunnen activeren, in principe worden uitgesloten van gratis toegang tot de publieke gezondheidszorg.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat personen zonder AMKA of actieve AMKA niet geheel verstoken zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar dat dit beperkt is tot spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan. Statushouders zonder (actieve) AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Personen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra. Echter blijkt uit deze informatie ook dat personen met meerdere administratieve obstakels geconfronteerd worden waardoor het hen aangeraden wordt om een beroep te doen op NGO's.

Gelet op de indicaties van een ernstige psychologische problematiek bij verzoekende partij die gestaafd wordt door documenten, en die niet voorlagen op het op ogenblik dat de beschikking van de Raad werd opgesteld rijst de vraag of hij in staat zal zijn om deze administratieve obstakels te overwinnen. De meest recente informatie bijgebracht door beide partijen geeft bovendien aan dat de capaciteit van NGO's om statushouders te ondersteunen zeer beperkt lijkt te zijn onder meer als gevolg van het stopzetten van subsidies.

Bovendien is het geenszins duidelijk of de psychologische opvolging die voor verzoeker vereist is, onder de spoedeisende hulp (en medicatie) valt waarop ook personen zonder (actieve) AMKA recht hebben, zoals ook terecht door de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting wordt aangevoerd.

Er kan gelet op de indicatie van ernstige psychologische problemen van verzoeker zoals dit onder meer blijkt uit de documenten die niet voorlagen op het ogenblik van het opstellen van de beschikking van de Raad, niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker in staat kan worden geacht om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder geconfronteerd kan worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Hierboven werd reeds besloten dat bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van statushouders in geval van terugkeer naar Griekenland, wat de individuele omstandigheden van de verzoeker betreft, de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken en dat de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) de administratieve obstakels waarmee verzoeker kan worden geconfronteerd bij terugkeer, zoals de obstakels bij het verkrijgen en activeren van zijn AMKA alsook het gebrek aan toegang tot de reguliere gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en sociale bijstand dat daaruit kan voortvloeien en (iii) het gegeven dat indicaties zijn dat verzoekende partij kampt met ernstige psychologische problemen wat onder meer blijkt uit de in het recente psychologische attest vastgestelde symptomen en het feit dat verzoekende partij actueel psychologisch opgevolgd wordt, waardoor niet langer uitgesloten kan worden dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert haar rechten als statushouder in Griekenland ten volle te doen gelden, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Op basis van het voorgaande kan in deze stand van zaken immers niet worden uitgesloten dat verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Er dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door verzoekende partij aangevoerde elementen die haar desgevallend zouden (kunnen) verhinderen om haar rechten afdoende te doen gelden, verbonden aan de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland, en/of waardoor zij zou kunnen worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Zoals reeds aangehaald blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker om internationale bescherming in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem

reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Gelet op bovenstaande vaststellingen oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden bevestigd dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juli 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET